Punctul maxim al înstrăinării omului de lume (I)

On Februarie 01, 2013

Pornește în căutarea unei noi dimensiuni de înțelegere și cunoaștere a leadershipului, fără să te subordonezi unui sistem de referință convențional.

Îți amintești de acel biochimist, Harold J. Morowitz, care a avut curiozitatea să calculeze costul unui om, tradus în materialele componente, la prețul cataloagelor de produse biochimice? Un gram de om costa în medie 245,54 dolari, în timp de organismul întreg costa aproximativ șase milioane de dolari.

Acest calcul îndoielnic (pentru unii aberant, dar totuși plauzibil din punct de vedere medical sau științific) a biochimistului nostru, care s-a restrâns la domeniul său specific, se asemăna cumva cu schema mea de gândire. Pe baza acesteia mi-am modelat o lume a cantității și măsurii, mai ales fundamentele unei noi abordări a relației dintre epistemologie și ontologie din perspectiva costului pe care îl implică apariția unei noi creații. Tot atât de "împodobit" de calcule și previziuni eram și eu.

La mine calculul cuprindea în sine mai mult decât atât: el cuprindea toate scenariile posibile de viitor a existenței mele organizată sub umbrela unei gândiri specifice matematicianului care încearcă să demonstreze că o anumitã ecuație poate fi rezolvatã printr-o formulă algebrică. Totuși, eu nu încercam să evaluez în monedă valoarea unui om, ci încercam să recreez lumea și universul prin promovarea unei viziuni alternative.

O utopie, o naivitate sau o customizare a realității? O necesitate, un experiment, ceva la care te poți gândi fără să ai senzația că ar trebui să ceri o aprobare?

Ştiința cere răspunsuri, dar mai întâi de toate ea pune întrebări. Aș fi putut eu oare să reprezint cu precizie ceea ce nu putea să existe, iluzia, culoarea locală a propriei mele opere, două lumi imaginate, trecute prin același malaxor al analizei și detaliului, dar total diferite? Două lumi paralele, bine conturate, definitivate, adaptate pentru a corespunde propriilor mele aspirații și preferințe?

Leadership: Ești preocupat de experiența de a te simți înțeles în profunzimea unei lumi create după propriile reguli, o lume a ta, care însă te obligă să integrezi în ea viziunea realității de care tinzi să te îndepărtezi?

Eram fascinat de mirajul unor lumi noi ale științei. Lumi care puteau să prindă viață, urmând a fi explorate liber numai de acele conștiințe care nu s-au subordonat unui sistem de gândire convențional, cu ramificații subțiri, *dense et inégale* . Lumi pregătite pentru o dezvoltare progresivă, întrepătrunse de un alt gen de cunoaștere, de o energie universală stocată într-un condensator intercalat într-un circuit continuu de percepții și perspective, reprezentări, funcții bine definite între ele, având un numitor comun: deschiderea spre nou.

Lumi total inaccesibile oamenilor obișnuiți, tangibile doar marilor dezvoltatori, alchimiștilor, acelor *desperados* ai progresului și ai evoluției rapide, blindați cu puterea de a transforma elementele obscure în structuri clare, promițătoare. Lumi aprobate, cuprinse cu mintea doar de marile spirite inovatoare care s-au menținut în plutonul fruntaș al performerilor.

Adesea, mă încurcam în combinații inevitabil compromițătoare, de natură ideologică,

spirituală sau umană. Tendința exagerată în căutarea unei alte dimensiuni de înțelegere și cunoaștere. Înfăptuirea unui ideal intelectual, ascuțit la fel ca o sabie, cu urmări neașteptate, relative – dulci și amăgitoare, dar cu potențial distructiv, într-un prezent atemporal.

Ştiința este o parte a magiei de a-ți cunoaște și depăși limitele, cu riscul de a te pierde în amănunte, într-o multitudine de informații, într-o realitate virtuală, în valurile interpretărilor. Deci trebuie să menții o administrare bună a fondului de inovații a cărei valoare principală să fie predictibilitatea.

Iar realitatea de care tinzi să te îndepărtezi prin actul de creație nu poate fi niciodată pusă la edificiul iluziei, căci ea te privește din unghiul prezentului, din unghiul convingerilor pe care ți le respecți până la capăt și are un anumit "câmp vizual" în ceea ce privește impresiile, emoțiile, senzațiile, părerile pe care ți le faci, clipă de clipă, despre lume, viață, schimbare și visuri.

Te poți constitui drept o autoritate în domeniul conducerii prin faptul că nu valorezi doar prin ceea ce ești sau devii, ci și prin descoperirea a ceea ce însemni într-un proces al creației absolute?

Într-un proces al creației absolute, în care numai Dumnezeu mi-ar fi putut deveni partener, riscam să cad într-un soi de admirație împinsă la extrem față de tot ce înseamnă schimbare, față de tot ce e fragil, amenințat, unic. Forma mea de exprimare în limbaj științific, considerându-mă adeptul unei viziuni unice și plină de ficțiune, era de asemenea foarte alambicată, înțeleasă numai de un spirit pătrunzător care poate zdrobi orice adversitate în lupta cu acea nuanță de umbră care pune la respect pe oricine îndrăznește să se împotrivească ideilor sale.

Ceva învelit în tăcere. Un licăr de lumină apărea în imaginația mea, mă bântuia, mă îmboldea cu o energie irezistibilă spre o destinație neașteptată, inaccesibilă. Eram dezorientat de umbra perfecțiunii ce contorsiona pe alocuri noțiunea adevărului, oferind o imagine superficială și incompletă a realității. Ştiința îmi apărea în fața ochilor drept etajul cel mai de sus al unei cunoașteri confecționate din legile și principiile unei vechi înțelepciuni care spune că orice lucru are două toarte de care poate fi purtat: una de care e greu de dus, alta de care e ușor (depinde de ce vrei să faci cu el și ce întrebuințare îi oferi).

O descoperire care arunca o lumină nouă asupra fundamentelor și principiilor pe care le susțineam, un număr mare de lumi putând a fi cuprinse de orizontul meu. Redimensionarea propriilor mele limite, o părticică a unei alchimii ale cărei secrete năzuiam să le stăpânesc întru-totul mă ajuta să descopăr o multitudine de posibilități de dezvoltare, scenarii de viitor bine puse la punct.

Hotărâsem să fac din mine însumi o forță ce ordonează universul pe scara timpului. Era posibil așa ceva?

Leadership: Ce reprezinți în sânul marelui curs al tranziției spre desăvârșire, prin comparație cu imaginea unei viziuni alternative care într-adevăr afectează lumea într-o modalitate practică și concretă?

O întrebare, aparent banală, pe care am adresat-o de mai mult ori la webinariile mele, este aceasta: *" Unde trebuie să te dezvolți, și până la ce nivel? "*

Nu este de-ajuns să-ți dezvolți leadershipul, pentru a putea transforma o companie sau oamenii din jur. La fel cum nu este de ajuns să cunoști fizica și chimia "lumilor spațiale"

pentru a ajunge pe lună sau pentru a înțelege tot universul. Îți trebuie puterea de a pune în practică ceea ce știi sau ceea ce îți imaginezi că poate deveni viitorul.

Altfel, în sânul marelui curs al tranziției spre desăvârșire, te vei raporta la tine ca la un Dumnezeu care ar favoriza o realitate în detrimentul alteia, un Dumnezeu care nu interacționează direct cu omul - ci cu materialul genetic al omului, cu creierul și cu sistemul nervos.

Pentru a face posibil acest salt spre adevărata performanță, spre un " *mai sus* ", spre un " *dincolo* " la nivel de conștiință și de cunoștințe suficient de elevat pentru a putea înțelege leadershipul, trebuie să parcurgi un intensiv proces de schimbare. Unul în care să-ți manifești acea latură măreață, acea calitate care satisface cele mai mari exigențe ale prezentului și viitorului: încercarea, sau mai bine zis spontaneitatea și forța de a crea viziuni inedite. O customizare a realității, dar o necesitate, un experiment, ceva la care tot timpul trebuie să te gândești.

Ca un adevărat front de luptă, orizontul pe care îl scrutezi zilnic, motorul de bază al evoluției individuale, acest reper greu de depășit a tuturor particularităților care te diferențiază de restul lumii, marchează trendul leadershipului și dezvoltării personale.

Orizontul este autoritatea atât de importantă, atât de frecventă în ceea ce privește acceptarea și implementarea unei alternative, a unui alt mod de a percepe " *Acum-ul* ", ralierea la un alt gen de mentalitate - "laterală" cum o numea Edward de Bono, care celorlalți le este străină fiindcă nici măcar nu doresc să o înțeleagă.

Marea ispravă a științei este subsumată viziunii alternative din care se constituie o creație de mare anvergură intelectuală din câmpul unei poziții de putere, chiar dacă această viziune seamănă a rătăcire care deturnează adevăratul sens al existenței noastre.

Viziunea, imaginația, creativitatea, sudarea lor, această fuziune din care rezultă un singur jucător puternic care va beneficia de reale avantaje competitive – *un puissant leadership* , te vor însoți permanent în drumul evolutiv, ascendent, parcurs de la starea obișnuită de funcționare, când nu faci altceva decât să amesteci câteva "culori pe o paletă", până la acea stare de "trezire", când amesteci toate ingredientele și să le condimentezi după gustul propriu.

Punctul maxim al înstrăinării omului de lume este acel nivel al performanței pe care îl ating oamenii ce cred într-o viziune mult mai vastă, apropiind puncte de vedere divergente ale unor domenii cu care se află în strânsă legătură: știința, tehnica, arhitectura și ingineria. Dar nici nu trebuie să exagerăm, îndepărtându-ne de spiritualitate. Căci așa cum spunea un mare fizician:

"Ştiința fără Spiritualitate este șchioapă, iar Spiritualitatea fără Ştiință este oarbă."

Source: https://neculaifantanaru.com/punctul-maxim-al-instrainarii-omului-de-lume.html